

ԱՆԱԲԻՏ

ՀԱՆԴԵՍ ԱՄՍԵԱՅ

Ազգային, Գրական, Գեղարվեստական

Ե. ՏԱՐԻ

ՄԱՐՏ

Թիւ 3

Տիկին ՄԻՐԱՆԹԵՆ (Համբեքի դերին մէջ)

Տիկին ՍիրանոՅՑ

~~~~~

Երաւանյաց յորթեակի առքիւ

Ասմիկաց Ապրիլի 5ին Տիկինում
տօնելու է հայակաւոր հայ ար-
տիստուհի Տ. Սիրանոյցի երեսնամեայ բնմական
գործունեութեան յորթեանը :

Ծորելանի նախաձեռնութիւնը պատկանում է Տիկինի Հայ Դամափական Ընկերութեան, որը արդին հարկաւոր պատրաստութիւնները յորթեանի համար սկսեր է տեսնել :

Թողովելով մօտ ժամանակներում Անահիրի ընթիեցողներին առ ատղանգաւոր արտիստու-
նու համառա կննազգրականը, մնեն կը շօա-
գինք այս մնեն զերը, որ Տ. Սիրանոյցը խաղա-
ցել է մեր թատրոնական պատմութեան մէջ
վերջնի տարիներում, երբ մեր մահամերձ բեմը
չնորդիւ նրան նորից վերակենանացաւ :

Դական թւականների վերջը եւ 80ական
թւականների սկզբը մեր բեմը նուենա իր
ամենափառաւոր շրջանը, երբ իշխան Ամասու-
նու զեկալիարութեամբ կազմեցաւ ընտիր
խումբ, ուր գործում էին հայ բեմի ամենաա-
զանաւոր ոժեկը՝ Ազամեան, Մասկեան, Թոր-
եան, Օր. Աստիկի, Տ. Սիրանոյց, Տ. Հայշեայ,
Օր. Ֆարագալ և արիներ. Այդանը առաջնա-
տեւել երկու «սեղզն»: Ռումբը քաքարեց եւ
ասպաքզում մնաց Ազամեանը, որը անցաւ
գաւառները եւ սկսեց խմբի մնացորդով տալ
մի շաքր դասական թատրութիւններ. Գաւա-
ռները մթափեցին Ազամեանի հանճարեղ խաղով,
ժողովուրդը իմացաւ, որ ինքը ունի բեմ եւ
որի վրայ այդքան վսեմ, այդքան իմաստալից
եւ ատղանգաւոր կերպով քացատրում են մնեն
գործների մնեն երկերը: Համէտ, Ուրիշէ, Կոր-
րատօ, գորք մի մի մարմնացած ուրուսական-
ներ էին, որ տպաւորել էին հայ թատրոնա-
կան ժողովրդի երեսակայտթեան մէջ եւ կա-
պել նորա սրտի թելերը մայրենի բեմի հետ :

Ազամեանը առաջին կարագիսն էր որ գնա-

ցել էր գաւառը բանալու եւ հարթելու ապա-
գայ գաւառական հայ բեմի ճանապարհը : Տա-
տսուկ եւ մարտ էր բռուստ այդ ճանապարհի
վրայ, եւ մնեն ստեղծագործական ոյժ, բցա-
ցառ սէր եւ խիզար համարձակութիւն էր հար-
կաւոր քարագած սրտերը շարժելու եւ վառելու
համար: Եւ այդ մնեն միսիան կատարեց մնեն
արտիստու, կատարեց եւ մեռաւ, արթնցած
թողնելով հայ բեմը: Հեռացաւ նա ոռուսակայ
քեմից, հիւանդ եւ հիւծւած, 80ական թւական-
ների վերջը, որից յետոյ մինչեւ Տ. Սիրանոյցի
երեւալը անցաւ մօտ տասը տարի :

Տասը թշւառ եւ հայ բեմի համար ամայու-
թեան տարիները . . .

Զը կար մայրենի բեմին շունչը եւ ոդին եւ
նա մահամերձ մարդու էր նմանում:

Երբենն երբենն մոխրի տակ թաղաւած կայ-
ենի նման փալլիւմ էին բողիկներ եւ նորից
հանգուում, ժամանակաւորապէս իրանց շուրջը
ազօտ եւ թոյլ լոյս սփոելով :

Զը կար բոցավառող կրակը եւ բեմը սպա-
ռում էր այդ կրակին . . .

Զուր են կարծում, որ զբամը, հարստու-
թիւն են բնմը պահպանողը, զո՞ւր բեմը
պահպանողը ինքը ժողովուրդն է, իսկ նորան
գատողը, կրակողը՝ տաղանդները :

Տւէք մնաց տաղանդներ, թոյլ նորա վառեն-
լոյս տան եւ բեմը չի մարիլ, կը պահպանէ
իր գոյութիւնը, եւ որքան շատ են նորա տա-
գանաւոր զաւակների թիւը, այնքան նորա
հիւը ամուր է եւ ապագան ապանոված :

Գաւառը, ինչպէս ասայի, Ավամեանի մա-
սով մկնեց մոռանալ հայ բեմը: ճանապարհը
զորկ էր անցորդներից եւ նորից նա ծածկեց
տատասկով եւ մացաներով: աւելի եւս նսե-
մացրին բեմի գաղափարը մի շաքր չարքներ,
որնք բեմի սուրբ գաղափարով գնումն էին գա-
ւառները՝ շանափառական եւ փառքի անչոյլ
բռնաւ, զորկ տաղանդից եւ սէրիդ վերասան-
ներ, որնք բնմը զարձրին մարգացկանութիւն,
իսկ թատրոնը բարեկործական հիմնակութիւն:

Զի՞մ ուրանաւմ, գոյց մէջ էլ կային բարե-
խիղն բեմի մշակներ եւ գաղափարին ծառայոյ
անհաներ, բայց զոյց թիւը շատ սակաւ էր
եւ գոքա միայն հայ բեմի մարտիրուներ էին:
Վերջապէս հայ հասարակութեան բանիմաց

մասը ցանկացաւ վերջ դնել հայ բևմի թշւաս
վիճակին եւ միջոց տեսք բարոր եղած ոյժերին
ի մի հաւաքելու, հրաւերելով միեւնոյն ժամա-
նակ Պողաց ոյժեր, որոնց թւաւմ եւ առաջան-
դաւոր Տ. Սիրանոյշին :

Դե 1897 թւականն էր : Եղումքը կազմեց
Բաքւում, որտեղից եւ բևմի լոյսը պատի սրփ-
ուր իր ճառապայշները գաւառները :

Ես առանձին նշանակութիւն չեմ տալիս Տ.
Սիրանոյշի գործունէութեան՝ կենարունեներում,
ուր առանց նորան էլ հայ բևմի զաղափարը վա-
ղուց մարմնացած էր, իթէ ոչ նա նորից չէր
վերակերպանահայ, բայց Տ. Սիրանոյշի գոր-
ծունէութեան մէջ վլրջին տարիներում ժառա-
ւոր եւ անմոռանալի էլլիր են կազմում նորա-
դաւառական ճամբարդութիւնները: Ահա որսեղ
է նորա ամբողջ գործունէութեան թաշն ու
պակը, ահա ուր է նորա կատարած մնեց գերը:

Կենարուները միջոց ունին տեսնելու եւ
օտար բեմեր եւ փոքր ի շատէ վառել իրանց
սրտում գեղարւեանի սէրը, բայց գաւառը զուրկ
է դորանից եւ կարօս է լուրջ բևմի:

Տ. Սիրանոյշը հէց առաջին սեղոնից յետոյ
սկսեց ճանապարհորդել գաւառները եւ դա ուղ-
ղակի յաղթական դնացքները են. ի՞նչ ողեւո-
րութիւն, ի՞նչ մեծ շարժում, եւ ո՞քան էսան-
տիկական բաւականութիւն տեսք տաղանդաւոր
արտիստունին :

Ես ինքա ականատես եմ եղել նորա գործու-
նէութեան ամենախուզ գաւառներում աղիքամ,
ուր հայ բևմի ճառապայշները շատ ակաւ է
թափանցում. տեսել եմ ինչպէս օտարախօս
Հայերը, սիրելով բևմէ՝ սիրել են եւ իրենց մայ-
րնի լեզուն եւ աշխատել սոլորել եւ սիրել
նորան :

Դա մեծ գործ է, եւ արժէ գորա համար
պատկանարող յիշել տաղանդաւոր արտիստու-
նուն :

Տ. Սիրանոյշը բևմը գարձրել էր ամրիտն եւ
ինքը հսկորդ-քարոզիչ. Նրա խաղը շատ զգա-
ցումներ էր զարթեցնում եւ շատ ու շատ մո-
ռազաւած մաքրը շարժում:

Եւ ո՞ւր որ նա գնացել է, իրանից յետոյ ան-
ջնջելի հետքը է թողել, անշէլ պանելով հայ
բևմի զաղափարը :

Եւ այժմ ահա բոլորիլով իւր երեսնամեայ

փոթորկալից ուղին, նա իրը եւր մայրենի
բեմի եւ զգի արժանաւոր զաւակը մեր առաջն
է գնում իւր կատարած մնձ գործը, կազմելով
հայ բևմի պատմութեան մէջ փառաւոր էլլիր:
Եւ, անշուշու, ուր որ մի բռւռն հայ հասա-
րակութիւն կայ, որի սրաբն մօտ է մայրենի
բեմի նուրբական գաղափարը, անշուշու, ար-
ձագանք կը տայ նրա յոթեկեանին եւ կը շտապէ
ջերմ մանակցութիւն ունինալ :

Մենք պէտք է վարձարենք մնը ազգի ար-
ժանաւոր զաւակներին, որ գա լինի խրախոյս
եւ քաջակերութիւն նրանցից յետոյ եկողների
համար :

ALTALENA

ՔԱԹՈԼԻԿ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

ԵՒ

ՖՐԱՆՍԻԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿԱՄԵՏՈՒԹԻՒՆ

~~~~~

Ժ.

Իսկ պապականութեան հողին, ինչպէս ա-
սացինք, թէ՛ Վերածնութեան ու նորոգողու-
թեան թէ՛ քաղաքակրթութեան ու յառաջա-
զիմութեան դէմ մնաց անփոփոխ, եւ թէ ու-
զում եր մեա անփոփոխ եւ Ֆրանսիայում
նոյն իսկ այն ժամանակ, երբ այս ամբողջ եր-
կիրը յեղափոխական ցնցումներով նոր կեանք
ու բողոք կտրած զարթնեց նորելու իր կազմը,
ուղիղ ճանապարհ վրայ դնելու իր ընթացքը.
Կրթ ֆրանսական ազգի արթնացած ինքնաճա-
նաչութիւնը, արհեան հեղեղներ կապելով, ան-
թիւ անհամար գոներ տալով, ասպալեց իր վրայ
ծանրացող միահեծան բանակարութիւնը, բայց
արեց պալաների, թանգարանների ու գատա-
րանների գոները ընդհանուր ազգութեան առաջ.
Կրթ վերջապէս խորսութելով տիրող սոսկալի
անհաւասարութիւնը եւ անարդարութիւնը,